

ми стигаше желѣянъето, мжкытѣ и безсънницата която ма о-  
лавяхъ и тоияхъ сѣкидневно, щомъ си помисляхъ че е въз-  
можно единъ день сынъ ми да са научи кой съмъ и какво  
е поведението ми; като че не ми стигахъ ужаснытѣ сънища  
отъ които ужасяванъ ставахъ отъ леглото си; като че не ми  
стигахъ горчевинытѣ на минхлото и жалнытѣ въспоминанія  
които мжчахъ ума ми когато фантазіята ми хвъркаше да на-  
мѣри майка ми и сестрытѣ ми, които отдавно ма мисляхъ  
умрѣлъ, и да прегърне преобърнатия въ прахъ образъ на  
прискърбната ми Елеонора; като че не стигахъ тежкитѣ укор-  
ренія на съвѣстѣта, но ето една тежка, неисцѣрима и смър-  
тоносна, рана строшава слабоето ми сърце! И правосѣдныиъ  
Богъ, като ма наказва, отнема ми онуй дѣте, което бѣ ед-  
ничката причина, за която желаяхъ да остана на земята.

«Съ тайна рана въ гърдытѣ си, и безъ да мож да  
са исповѣдамъ нѣкому, поискахъ най напредъ да посветѣхъ  
сичкето си имущество на бѣднытѣ или на нѣкой храмъ и да  
преминъ послѣднытѣ дни на живота си на нѣкой пустиненъ  
брѣгъ. Бѣхъ готовъ да го сторѣхъ, но внезапно промѣнихъ на-  
мѣреніе. Не! (помислихъ): Богъ мя наказва, трѣба да заслу-  
жъ помилованіето му, трѣба да удовлетворижъ какъто можъ  
сѣнката на убития чрезъ мое съдѣйствіе челоуѣкъ. И приѣхъ  
монашескый образъ и са рѣшихъ азъ олицетвореніето на  
скърбѣта и на безнадежността да утѣшявамъ злочестытѣ за-  
творницы, които обстоятелствата, въспитаніето, насиліето, от-  
чаяніето или гладътъ, лишеніето или неправдата сж блъснѣ-  
ли въ извършване на престѣпления. И туй ми са позволи  
отъ стражарытѣ.

«Изобщо съгледвамъ че обществото страдае и че пре-  
стѣпленията ще са умножавать, до като трае и владѣе во  
всичкытѣ общества несправедното неравенство. Единъ беденъ  
работникъ, който работи денонощно презъ сичкыя си животъ,  
умира на рогоска и оставя дѣцата си въ отчаяніе и въ без-